

תִּבְּל בְּלֶהְבוֹת

נוגים אתם עומדים מסביב למוקד.
נאנקים ללא ישע, בכור ענוי וסבל.
נוגים מסביב למוקד, נאנקים ללא הד
יבכה בכם הלב, יעטה עליכם האבל.
ואני רואה פניכם התכסו חֲשֵׁרֶת דְּכָאוֹן,
אני חש את רוחכם החלוש,
ותמה: אי נשמתכם הלוהטת בקפאון
ולבכם איך שח תחת גטל של יאוש.

התשמעו קול זעקתו של עולם?
התשמעו שועת. תהום מוצף דם?
בניב לא נשמע, המתים ישאו קולם
על משהו איום הבא בעים.
בוכיה בלאט תביל שסועה
על אדם ולאם באשר הם,
הנמקים בדמי בחזית לא־ידועה
על מטרה שאין לה שם.

ואני־לבי כה שקט הוא ובוטח
וידע כי עליון יש החולש על הכל.
לבבות אטומים קרים הדו פולח.
ומבין אני את הרמז, ושומע את הקול
שורו: שם אפקים משועים פדות,
שם בשאיה נובטים זרעי נחם,
זעם צרים ינופץ אלי סלע יהדות
הזיק האלקי שמעולם לא הועם.